

22 Οκτωβρίου 2013

Η πρώτη αγάπη

/ [Γενικά Θέματα](#)



STUDIO B&G
ΜΠΟΥΓΙΩΤΗΣ -ΡΑΣΣΙΑΣ

Εφηφ.ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΑΡΓΟΛΙΔΟΣ κ.κ.ΝΕΚΤΑΡΙΟΥ ΑΝΤΩΝΟΠΟΥΛΟΥ

(Από το Βιβλίο ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΣ ΛΟΥΚΑΣ)

«Ας μου επιτρέψει ό αναγνώστης μιά προ-σωπική εξομολόγηση.

Γράφοντας το θαυμαστό βίο και πολιτεία τού συγχρόνου Αγίου Αρχιεπισκόπου Λουκά του Ιατρού, πολ-λές φορές θαύμασα, συγκλονίστηκα, προβληματίστηκα.

‘Αναπόλησα τή δική μου προσωπική πορεία. Γύρισα τό χρόνο, τότε πού μαζί μέ άλλους νέους αδελφούς, φίλους, συμφοιτητές, φτιάχναμε τά ονειρά μας, τους οραματισμούς μας μέσα από τή λαχτάρα της αφιέρωσης στό Θεό. Μάς έλεγαν τότε μεγαλύτεροι, σοφότεροι και εμπειρότεροι πνευματικοί πατέρες: «Ό μεγαλύτερος κίνδυνος για τους κληρικούς και μοναχούς είναι ή εξοικείωση, ή ραθυμία και ή αδιαφορία. Στην αρχή ό Ιερέας φοβάται τό Θεό, “Επειτα ό Θεός φοβάται τόν Ιερέα...!» Και όταν χειροτονήθηκα, φίλος Ιερέας μού ευχήθηκε: **Εύχομαι νά θυμάσαι πάντα τήν ευλάβεια της πρώτης σου λειτουργίας**». Τότε δέν καταλάβαινα τό νόημα αυτών των φράσεων. Περνώντας τά χρόνια άρχισα νά καταλαβαίνω. Πόσο μακριά είναι αυτή ή **«πρώτη αγάπη»**. ή πρώτη ευλάβεια, οί πρώ-τοι οραματισμοί και τά νεανικά όνειρα.

Εμπιστεύθηκα τους προβληματισμούς μου σε άλλους αδελφούς, όχι μόνο Ιερείς και Μοναχούς. άλλα και γιατρούς, εκπαιδευτικούς κ.λπ. πού ξεκίνησαν μέ παρόμοια αφετηρία, πού οραματίζονταν μιά πορεία ουσιαστική διακονώντας τό Θεό και τόν άνθρωπο. **Εί-χαν και αυτοί τά ίδια περίπου συναισθήματα και προβληματισμούς. Ξεκινήσαμε, ομολογούσαν, μέ ευγενικά οράματα και σιγά σιγά αυτά χάθηκαν. Στή θέση τους μπήκαν ή αδιαφορία. ο στυγνός επαγγελματισμός, ό συμφεροντολογισμός.** Και κατά την αφοπλι-στική φράση αδελφού Ιερέως και γιατρού. **«τό όνειρο έγινε εφιάλ-της**». Ό εγωκεντρισμός και ή ραθυμία μας οδήγησαν σε μιά ολέ-θρια εκτροπή.

Μου έλεγε ένας σύγχρονος μεγάλος ασκητής και διακριτικός α-γιορείτης γέροντας: «"Όταν ξεκινάμε (για τήν αφιέρωση), έχουμε ένα ζήλο τόσο ψηλό. σαν τόν “Αθωνα. “Αν αγωνιστούμε, στό τέλος θά μείνει όσο ένα φουντούκι!» (Και αλίμονο αν ξεκινήσει κανείς άπ’ τό φουντούκι.... Τότε τί θά μείνει στό τέλος;)

“Αν θαυμάζω κάτι στους αγίους μας είναι ότι κράτησαν και αύξησαν αυτό τό ζήλο. Αγωνίστηκαν σκληρά νά μήν τόν χάσουν.

Ή λήθη και ή ραθυμία είναι οί χειρότερες παγίδες στην πνευ-ματική ζωή. **Δεν είναι τυχαίο ότι τό πρώτο για τό όποιο προσεύχεται ό Ιερέας αμέσως με-τά τή μεταβολή τών Τιμίων Δώρων είναι ή νήψη. «Ωστε γενέσθαι τοις μεχалаμβάνουσιν εις νήψιν ψυχής»”.**

Ή ζωή ενός Αγίου δέν είναι ένα ωραίο λογοτεχνικό μυθιστό-ρημα. Είναι κυρίως μιά κραυγή αφύπνισης. Για όλους. Κληρικούς και λαϊκούς, ανεξάρτητα από ηλικία, τάξη. επάγγελμα, κοινωνι-κή θέση..».

π.Διονύσιος Ταμπάκης

Ι.Ν.Παναγίας Ναυπλίου.